

Pytania i odpowiedzi z życia apostoła Pawła - cz.1

Czytając życiorys św. Pawła wiele razy podziwialiśmy kierownictwo Boże, opatrność, miłosierdzie i mądrość Bożą w stosunku do tego wybranego męża Bożego. Urodzenie, wychowanie, wykształcenie, następnie jego zapal do Zakonu, dalej cudowne jego nawrócenie i w następstwie jego bezgraniczne oddanie się sprawie Bożej – oto żywe do dziś obrazy z życia św. Pawła, przewijające się przed naszymi oczyma. Trudno czytać życiorysy ludzi wielkich, a widząc ich szlachetność, mądrość i inne piękne cechy charakteru, nie mówić o nich w swym gronie przyjaciół, tym bardziej, gdy grono to postawiło sobie za cel naśladowanie ludzi najlepszych.

Często podczas zastanawiania się nad charakterem Chrystusa słyszymy zdania, że Chrystus jako zupełnie doskonały ideał chrześcijan jest dla nas grzesznych zawsze niedostępny.

Już pierwszy jego krok cudownego przyjścia na świat czyni różnicę między Nim a nami i różnicę tę spotykamy stale – aż do Golgoty. Natomiast Paweł apostoł to człowiek urodzony w grzechu i jak sam oświadczył – z tymi samymi skłonnościami do złego co my, a jednak przez jego chęć i wytrwałość Bóg uczynił z niego tak znaną i bliską doskonałości postać, że mógł śmiało bez żadnej przesady powiedzieć o sobie zdanie: „Bądźcie naśladowcami moimi jakom i ja Chrystusowy”. Kto będzie naśladował Pawła, zbliży się do Chrystusa i na odwrót – nie można kochać Chrystusa, a być obojętnym w stosunku do Pawła.

Wydając pytania i odpowiedzi pragniemy postać Pawła uczynić bardziej znaną i bliską każdemu chrześcijaninowi.

Bracia starsi jako nauczyciele religijni mogą otrzymać wiele zbudowania i korzyści wynikających ze ścisłej znajomości Pawła jako najbardziej umiejętnego nauczyciela. Poznamy go z pytań i odpowiedzi, ujrzymy go, jak gorącym sercem opowiada Chrystusa w Damaszku tuż po swoim nawróceniu, jak w pokorze czeka na służbę, lecąc oczy w Arabii, jak zrozumiałwszy szerokość łaski Bożej dla pogan, przechodzi śmiało przez drzwi, które Piotr zaledwie otworzył, używając klucza danego mu przez Pana. Z jakim taktem żyje i obcuje wśród pogan, jak umiejętnie przedstawia naukę Chrystusa, mając na uwadze zdolność umysłową słuchaczy, jak umie żyć po pogańsku wśród pogan, zachowując jednak wysoką moralność i w niczym nie obrażając Boga. Ujrzymy go, jak przemawia w Areopagu i cytuje zdania świeckich poet-

ów lub jak prosto pisze do Rzymian, tłumacząc, co jest dobro, a co zło. Zobaczymy jego ustępstwo w sprawach osobistych, gdy pozwala nawet ogolić głowę sobie i swym towarzyszom na znak pokuty i ponowienia ślubów, chociaż w gruncie rzeczy sumienie jego było czystsze od sumienia tych, którzy nad nim tej ceremonii dokonywali. Zobaczymy jego stanowcze wystąpienie w obronie wiary i nauki tam, gdzie chodzi o zasadę. Jak umiejętnie wybiera drogę pośrednią i tłumaczy poganom i Żydom, że droga ta jest właśnie w pośrodku ich trudności, że obie strony muszą ustąpić, aby dostąpić łaski u nóg Chrystusowych. Wszyscy nauczyciele religijni winni spostrzec, z jak wielką troską i oddaniem myśli i dba o duchowe dobro wszystkich zborów – a nawet i o cielesne. Bo czyż nie on pierwszy poddał myśl, by bracia z pogan spieszyli z pomocą materialną braciom żydowskim, pozbawionym mienia? Paweł – to istota żyjąca dla Chrystusa i innych, a nie dla siebie. Zapal do czytania spostrzegamy w Pawle poczynając od czasu, gdy był u nóg Gamalielowych, aż do ponurej celi więziennej, gdzie drząc z zimna prosi w liście o płaszcz i o księżki.

Można powiedzieć, że pośród wszystkich cech, które chrześcijanin posiadać powinien, ap. Paweł posiadał ich najwięcej. Im bardziej ktoś będzie śledził ap. Pawła, porównywał ze sobą, kochał go, tym więcej duchowego bogactwa będzie zdobywał i stawał się będzie bliższym Chrystusowi oraz pożyteczniejszym w służbie braciom. Pytania i odpowiedzi czerpaliśmy głównie z Pisma Św., to jest z fragmentów o życiu apostoła, zapisanych w Nowym Testamencie, jak również z niektórych pożytecznych książek, które omawiają historyczne tło niektórych wydarzeń, wspomnianych pokrótce w Nowym Testamencie lub całkiem pominiętych. Jako chrześcijanie rozwinięci w teraźniejszej prawdzie powinniśmy umieć odróżnić i wybrać prawdę od błędu oraz umieć ocenić dzieła ludzi obcych, którzy postać apostoła lub wydarzenia z jego osobą związane opisali szerzej i bardziej szczegółowo, by nam udostępnić zrozumienie i poznanie charakteru wielkiego męża, jakim był niewątpliwie ap. Paweł z Tarsu.

OWOCE BADANIA

Aby rozbieranie pytań było owocne i przyniosło pożytek zgromadzeniu, zalecanym jest, aby bracia starsi zapoznali się z całością (tj. pytaniem i odpowiedzią), a następnie odpowiednio przedstawili sprawę w zgromadzeniu, zwracając uwagę na korzyści wypływające z badania

tychże (można odczytać wstęp do pytań). Pytanie wstawione (odczytane) przez przewodniczącego zgromadzenie swobodnie rozbiera. Być może, iż jakieś pytanie nie zostanie jasno zrozumiane przez zgromadzenie, wówczas brat starszy zapoznany z odpowiedzią, może je w sposób bardziej dostępny przekształcić.

Podczas odpowiedzi należy braciom pozostawić swobodę w wypowiedzi swych myśli, jak to zresztą zawsze czynimy. Z pewnością na szereg pytań padnie wiele odpowiedzi właściwych.

Odpowiedzi umieszczone do każdego pytania nie należy traktować jak bezbłędne lub całkowicie rozwinięte, lecz raczej jako skrót czy streszczenie.

Pożądanym jest, aby zebrania te były ożywione, by nie tylko członkowie starali się podawać trafne i jak najszerwsze odpowiedzi, lecz by brat przewodniczący podczas badania rozszerzał odpowiedź tam, gdzie zauważy potrzebę tego.

Dyskusja ożywiona jest cenna, lecz odpowiedzi winny być kierowane do przewodniczącego – on znowu rozbudza myśli.

Brat starszy winien pamiętać, że celem badania jest pobudzić innych do mówienia, natomiast samemu mówić jak najmniej. Wierzmy, że przez badanie tego pięknego przedmiotu Bóg udzieli wiele błogosławieństwa.

Pytania i odpowiedzi z życia ap. Pawła

1. Dlaczego miejsce Judasza (apostoła, który odpadł) zajął Paweł, a nie Maciej, wybrany przez chrześcijan? Porównaj teksty: Dzieje Ap. 1:15-26 i 9:15?

Odp.: Wyboru Macieja dokonali wierzący przed otrzymaniem ducha św. (zob. Dzieje Ap. 2:1), którego to wyboru Bóg nie uznał. Pomimo, że Maciej był szczerze Bogu oddanym (o czym świadczy fakt otrzymania znacznej większości głosów w zgromadzeniu), jednak wyboru apostołów dokonywał zawsze Bóg (Jan 17:9). Oprócz powyższego możemy zauważyć, że ani połowy pracy wykonanej przez Pawła nie mógłby spełnić Maciej.

2. Dlaczego do nawrócenia Saula Jezus użył aż cudu, a nie zwykłego sposobu zapoznania go z Ewangelią przez kogoś np. jak Piotr zapoznał z Ewangelią Korneliusza (Dzieje Ap. 9:3-4)?

Odp.: Temperament tak gwałtowny, jaki posiadał Saul, wychowanie głęboko faryzejskie, wykształcenie i otoczenie Saula, nie pozwoliłyby żadnemu człowiekowi wzruszyć jego serca i umysłu z posad dotychczasowego myślenia. Dowodem tego może być, że piękna mowa wypowiedziana przez św. Szczepana przed sądem, gdzie, należy przypuszczać, że pomiędzy członka-

mi Sanhedrynu był obecny również Saul, nie wywarła głębszego wpływu na Saula (Dzieje Ap. 7:1-60).

3. W jakim szczególnym celu został Paweł powołany?

Odp.: Dzieje Ap. 9:15-16 Aby nosił imię Pana Jezusa przed królów, starostów, cesarzy itp. Jako wykształcony człowiek miał być szczególnie w tym celu użyty przez Pana – do przedstawienia Ewangelii osobom stojącym wysoko umysłowo, oraz aby był przykładem dla Kościoła w ponoszonych cierpieniach.

4. Jaką szczególną lekcję możemy wyciągnąć, obserwując cudowne nawrócenie Saula?

Odp.: Możemy zauważyć, że gdyby Bóg zechciał, to największych swych nieprzyjaciół mógłby powalić na ziemię w jednej chwili i uczynić pokornymi sługami na zawsze.

5. Co szczególnego Bóg miał okazać na osobie Pawła jako przykładu dla całego Kościoła?

Odp.: „Ja mu okażę, jako wiele ma cierpieć dla mnie.” Ogrom cierpień poniesionych przez apostoła dla Chrystusa może być przykładem oddania i cierpliwości apostoła.

6. Jak powinniśmy rozumieć słowa, iż był przejrzanym w żywocie matki (Gal. 1:15)?

Odp.: Możemy rozumieć, że nad niektórymi osobami (np. reformatorami) już od dzieciństwa Bóg roztaczał opiekę, kierował ich losem, aby byli odpowiednio przygotowani do przyszłej misji. Jako przykład w Starym Testamencie może posłużyć Mojżesz: jego urodzenie, ukrywanie go przez trzy miesiące, znalezienie, wykształcenie, wywyższenie jako wodza. Podobnie ciekawe obrazy już od dzieciństwa spotykamy patrząc na Dawida. Początkowo żyje jako nieznany pastuch, gra na instrumencie, ćwiczy procą, broni i ratuje owce przed dzikimi zwierzętami, a w słusznym czasie obejmuje tron izraelski.

Tak samo życie reformatora Marcina Lutra dostarcza podobnych przykładów. Urodził się jako syn górnik, skąd znał ciężką pracę i niedolę ludu. Ojciec Marcina, namawiany przez kierownika szkoły, decyduje się mimo trudnych warunków materialnych na kształcenie syna. W ten sposób Bóg przygotowuje jego rękę do pisania. Aby zabezpieczyć młodzieńca przed grzechem, na który jest bardziej narażony wobec oddalenia od rodziców, Bóg tak kieruje sprawami, że Marcin poznaje w kościele panią Urszulę Gette, która wraz z mężem otacza go opieką, wspiera materialnie, uczy zachowania się wśród ludzi wyższego stanu. Aby miał dostęp do Pisma Św. i mógł go studiować, Bóg kieruje sprawą tak, że Marcin znalazł się w klasztorze, gdzie prócz tego mógł poznać moralność duchowieństwa, które było odseparowane i nie zawsze dostępne dla społeczeństwa.

Aby literatura wydawana przez niego w przyszłości miała więcej powagi i poważania wśród ludzi, zdobywa tytuł doktora teologii. Na uniwersytecie zyskuje popularność, którą w przyszłości ofiaruje sprawie Bożej. Dla ocalenia często narażanego życia Marcina Lutra, Bóg w nocy 31 października 1517 r. zsyła sen Fryderykowi Mądrymu, który pod jego wpływem zawsze broni świętego męża.

Wiele innych znamienitych przykładów można by przytoczyć z życia ludzi, którzy szczególną rolę mieli do spełnienia w planie Bożym.

7. W jakim mieście urodził się Paweł, był wychowany i jaki to miało wpływ na jego charakter?

Odp.: Dziej. Ap. 21:39 – w Tarsie Cylicyjskim – dużym handlowym mieście. Tam też poznał różnorodność ras ludzkich, ich języki, zwyczaje itp. Znajomość ta nauczyła ap. Pawła znajdowania drogi do każdego serca. W późniejszym czasie potrafił mówić do niewolników, obcować z nimi, umiał też wobec dumnych rzymskich obywateli zachować swą godność, a wobec Żydów zachować się nawet po faryzejsku. Wobec uczonych potrafił logicznie dowodzić swej racji i cytować zdania ich poetów.

8. Jakie ślady miejskiego wychowania spostrzegamy w późniejszych pismach św. Pawła?

Odp.: Głębokie nauki tłumaczył za pomocą różnych przykładów, podobnie jak Chrystus, z tą różnicą, że gdy Chrystus używa przykładów z łąk, lilii, owiec, pszenicy, rybołówstwa itp., ap. Paweł przytacza przeważnie przykłady z życia w mieście jak: wyścigi biegaczy, walkę gladiatorów, żołnierzy, zbroję itp.

9. Czym był synem, w jakim domu i duchu był wychowany Saul (Paweł)?

Odp.: Dzieje Ap. 23:6. Saul z Tarsu był synem faryzeusza wiernie przywiązanego do Zakonu, stawiającego sobie za cel wychowanie i wykształcenie syna na rabina (nauczyciela religii żydowskiej).

10. Czy dom ojca Saula należał do domów zamożnych?

Odp.: Tak – Dzieje Ap. 22:25-28. Posiadanie obywatelstwa rzymskiego przez ojca świadczy o stanie majątkowym lub o zajmowaniu zaszczytnego stanowiska, nadanego przez Rzymian. Możliwość kształcenia syna w tym czasie również za tym przemawia.

11. Co w darze po rodzicach otrzymał Saul, co mu również było pomocą w późniejszej pracy misyjnej i zaszczerdziło mu cierpień?

Odp.: Posiadanie obywatelstwa rzymskiego, które się stało jego udziałem przez rodziców. Obywatelom rzymskim przysługiwały różne honorowe prawa, z których nie korzystali inni, pozbawieni tego. Prawo zabraniało biczować obywatela rzymskiego, wystawiać go na publiczne szykany, wyrokiem sądowym obywatel rzymski miał prawo apelować nawet do cesarza. Zob. Dzieje Ap. 22:25-26, 25:10-11. Wyrok śmierci na obywatelu rzymskim wykonywany był przez ścięcie.

Na Straży 1963/2/08, str. 37

[część II](#)

Redakcja
R-
„Straż”